

Zijad Sarajlić

Prav mi reci, Topolo bijela

*Nije to bilo treperenje. Kao
djevojke, od stopala sam kraće
korake pravila.*

Nogu pred nogu.

*Sve da ne bih s dlana prosula
rosu što mi je dopala.*

*Usnih u hodu prag od potoka nasred puta,
i preko njega ukočenu šumu
u kojoj metalni su sati, gdje
gljivama dugo nicati je poslije
kiše.*

*Sva moja plemenitost
bila je nemoć da se jedini,
sazna od teškog romora.*

*Sve mi se zlato sjuri u rosu,
planu mi svitac na dlanu.*

*Onda mu svjetla nesta. Drugi put
Bljesnu daleko već, u bajatom
čestaru.*